

En Nat i Roeskilde.

Baudeville=Spøg i een Act.

Bearbejdet efter Marin og Lefevre's:

„une chambre à deux lits”

af

H. C. Andersen.

B. H. M.

Personerne:

Rummel.

Graah.

Scenen er i Roeskilde.

(Et Værelse paa Postgaarden; to Senge med lange nedhængende Gardiner staa saa langt frem som muligt, f. Ex. ved første Søjle; fra den ene Seng ere Gardinerne løste til Sids).

Første Scene.

(Theatret er nogle Diebstikke mørkt, man hører Laarmubret staa to, og Dagteren udenfor lynde sit Værk; Begyndelsen af dette lyder rart under Vinduet, Røsten berømt mere og mere stærkt; imidlertid høres den efterfølgende Dialog.)

Graah (udenfor). Naar! hvor er Nummeret? Der er intet ingen Nummere! — Saa det er Værelset. Ja, giv mig bare Lyset! (træder ind.) Lad min Pige, nu kan jeg nok selv hjælpe mig. Her er jo to Senge!

Pigen (udenfor). Naar skal jeg kalde paa Dem?

Graah. Det skal jeg nok selv giere! god Nat! drøm om Kjæresten!
Pigen (udenfor). God Nat!

Graah. God Nat! Jeg tager altid heft ind paa en Postgaard; der sover den Reisende ligesom han allerede havde Benene inde i Postvognen, — gamle Roeskilde!

Mef. „Der hørde en Konge i Leire”.

Ej langt fra det ældgamle Leire,
Ved Fjorden staar Roeskilde-By:
Lo Laarne saa slanke og feire
Sig løste paa Kirken mod Sky;
Dg Rilderne sprudle saa svale,
De sønge Kong Broars Priis;
Fra Roeskilde Standerens Tale
Sprudler i høit en Avis!

Naar bare Sengen er god! — jeg maa se den efter! det gjør jeg altid i Smaabyer! Om Forlæbelse Roeskilde! Giv at du var noget større! (seer til Døren). Reglen lader jeg altid sidde indenfor; det er sikkest! (gaaer henimod den Seng, hvor Gardinerne ere løste til Sids.) Og saa gaaer man paa Dydagelses Reise, man seer efter, om man sover alene.

(tager Lyset.)

Mef. „to voglio bene”.

Jeg tør ikke rigtig love
En Seng paa et saabant Sted;
Man er i Americas Skove,
Dg det er der Fare ved.
I Sengens Dyd gaaer det ilde,
Den Reisende endt der stær —
Han kommer imellem de Vilde,
Dg da — jeg siger ej meer!

Lagenerne ere meget rene! lidt gule, men rene! Madratserne antagelige! i Slagelse fandt jeg engang, ved en lignende Revue i Sengen, en Straksat og en gammel Rymerkappe, lidt værre endnu, end den Amalia brugte til Godpøse! — Amalia! — Nu! det gyser i mig naar jeg kommer til at tænke paa hende! — Sun kunde tage Livet af et Menneſte! — Ja, Livet er jo af mig. Sm! jeg stulde dog aldrig møde hende i Kjøbenhavn de Par Dage jeg bliver der! Naar, om saa stær? Sun hender mig ikke for mit Skjæde Skjold og mit mandige Væsen!

(han har taget sine Væder frem af Ratskæffen og laver Kommetorflabet til Nathue.)

See saa! nu vil jeg kaste mig i Kojen! Lyset vil jeg lade brænde, det kan staae i Vandfadet, saa er der ingen Fare. Jeg holder nok af at sove ved Lys; (standser foran Vordet). Hvad er det! et Spil Rort! ogsaa gule, men ikke røne. (man hører Snorken fra den anden Seng, hvor Gardinerne hænge ned).

Hvad er der? En Kat! — jeg holder ikke af Ratter! (løfter Senggardinet). Et kristent Menneske!

(man seer Rummel i Sengen, han snorker).

Hvad! han bliver ved. Herre! Herre! hvad er det for en Landsmand.

Mel. Nummer tre.

Kjøbenhavnere! „Nummer tre“

Den kan faae dig op at see. — —

(talende.) Nej, det er ingen Kjøbenhavnere!

Mel. „Kung Carl den unge etc.“

Kung Carl, du unge Hjerta!

Grist Mod I Gøsser bla! — —

Seller ikke svensk!

Mel. Den norske Nationalsang.

Hvor herligt er dit Fødeland

Dit havomkrandsede stolte Norge!

Itte norsk!

Mel. Schleswig-Holstein.

Schleswig-Holstein meerumschlungen!

Seller ikke Schleswig-Holsteiner!

Mel. Kloden maatte styre sammen.

Saa skal jeg et Middel finde,

Hvorved nok han vaagne maa.

Jeg forrøver ingen sinde,

Vand skal han af Kanden faae.

(tager Vandkanden.)

Jeg vil løse Sønnens Gaade,

Jeg forstaaer mig ret paa Sligt.

Det gjør meget godt det Waade,

Det forfrister inderligt!

(Rørter med Haanden Vand i Ansigtet paa Rummel.)

Gives der en bedre Lei?

Nei! nei! nei!

Det gjør meget godt det Waade,

Det forfrister inderligt!

Anden Scene.

Rummel (sarer op). Er Posten der!

Graah. Nej, det er fra Posten. Selv kunde den ikke komme. Om Forladelse! det var den eneste Maade at faae Dem vækket paa.

Rummel (lægger sig ned igjen). Jeg sover!

Graah. Herre!

Rummel. Er Klokken saa mange?

Graah. Nei, den er to!

Rummel. Saa lad mig sove, Takhoved!

Graah. Hvad sagde De? seer De hvem jeg er! —

Rummel (sarer op). Hvem er De Herre! Jeg har ingen Penge hos mig, ingen Kofftheder! Hvor er De brudt ind? Hvad vil de rove?

Graah. De skal ikke blive hængt! Jeg er jo en stikkelig Rejsende. Jeg ligger her!

Rummel. De gaar isovne, Herre!

Graah. Jeg betaler her for at sove, og derfor skal De lade mig sove!

Rummel. Men Gud bevare os! det er jo Dem, som vækker mig! sov! gaar paa Deres Bærelse og sov!

Graah. Jeg er paa mit Bærelse.

Rummel. Nej, De er paa mit! De kan jo see, at jeg er tilsteds.

Graah. Men her ere to Senge, den ene er givet mig, hele Huset er jo besat, og saa har man lagt mig herind; jeg vilde have et roligt Bærelse. Jo!

Rummel. Jeg skal op Klokken tre, for saa kommer Diligenten med min Kone fra Byen. Skal jeg have sovet, saa maa jeg sove nu. Lad mig i Ro!

Graah. Ja lad bare mig i Ro! (trækker sine Støvler af). Det er en Postgaard at tage ind i! — Ja, jeg maa lægge mig! jeg haaber da, at han holder op med at mustere. I Seng, min Dreng! (gaar bag Gardinet, som han lader falde ned for sig. Rummel snorker). — — Nej, det er virkelig ikke til at holde ud med det Menneske. Herre! Herre!

Rummel (sarer op). Hvad! hvad! hvad er det! — Kan De ikke lade mig sove?

Graah. Det er Dem, som ikke kan lade mig sove!

Rummel. Jeg har ikke seet paa Dem. Jeg har ligget og vendt Ansigtet imod Væggen.

Graah. Men De snorker!

Rummel. Hvad gjør jeg?

Graah. De snorker! Snor-or-or!

Rummel. Snorker jeg?!

Graah. Det er som et heelt Tordenveir.

Rummel. Det var stærkt!

Graah. Det er det ogsaa.

(man seer Rummel og Graah i Skjorteærmer med Køllet paa Hovedet, de sidde oprejste i Sengene).

Rummel. Nu vel, ja, jeg snorker! det er min Natur. Det morer mig. — Man skulde troe, at De var Een ligesom min Kone, for hun kan heller ikke lade mig have den uhyldige Fornøielse.

Graah. Har De en Kone? Er hun kion?

Rummel. Hun er ligesom De, hun kan ikke taale, at jeg snorker. Hun vækker mig hver evige Nat.

Graah. Men det har hun Grund til. Hun kunde lade sig stille ved Dem for det.

Rummel. Ja, gid hun vilde!

Graah. Hvad siger De?

Rummel. Herre! er De gift?

Graah. Jeg! — nej! —

Rummel. Saa er De et lykkeligt Men-
neske! — De er Ungkarl!

Graah. Nej, det er jeg heller ikke.

Rummel. Saa er De Enkemand. Ja, det
er nu det allerlykkeligste.

Graah. Enkemand. Nej, det er jeg hel-
ler ikke.

Rummel. Ja een af Delene maa De da
være! enten Ungkarl, gift eller Enkemand. Der
er jo kun de tre Afdelinger i den menneskelige
Livsørelse!

Graah. Jeg skal sige Dem! — ja jeg skulde
egentlig ikke sige Dem det, men da vi ere Stue-
kammerater, og De har et godt Ansigt — jeg
har været Ungkarl, jeg har været gift — men
Enkemand er jeg ikke! Ivertimod, det er min
Kone, som er Enke!

Rummel. Enke! og De er levende

Graah. Jeg er ikke levende!

Rummel. Hvad! er De død? Lad være at
spege med Sligt midt om Natten. Der er visse
Ting, som — —

Graah. Min Kone troer mig for længe
siden død, og den Erv er god for hende, og god
for mig. Det var saadan en Opfindelse.

Mel. Slutnings-Thema af „la Sonnambula.“

Da jeg bode fra min Kone,
Werden fik en anden Kone,
Jeg kom op paa Fredens Throne,
Ja, jeg kom i Paradiis.

Rummel.

De har prøvet, De har boiet,
Følt at være sammenføiet —

Graah.

Døden hjalp mig, og forneiet
Subler jeg ved mit Fortiis.

Dege to.

Fra sin Halvdeel vel befriet,
Det er Føld i Lotteriet.
Fryd og Fred og Glæde viet,
Subler man paa Fuglens Viis!

Rummel. Al ja! det maa være en stor
Fornøielse, De maa fortælle mig, hvordan De
blev af med deres Kone! Al, hvad vilde min
Kone sige til saadant noget! Hvorledes har De
Dem ab? Det maa De fortælle mig.

Graah. Med Fornøielse! men De skal
heller ikke bringe det videre. Jeg er her paa
Gjennemrejse! jeg gaar igjen ud af Landet.
Jeg skal fortælle Dem det Hele imorgen, nu er
det nok Tid at føre.

Rummel. Allerede! nu kunne vi jo tale.
Naar jeg først engang rigtig er vaagen, saa kan
jeg ikke falde isøvn igjen.

Graah. O, det gaar nok! De skal tælle:
een, to, saaledes til hundred og ikke tænke, saa

sover De; men De maa ikke snorke! nu vil jeg
sove, derfor er jeg kommet.

(Lægger sig ned.)

Rummel (stager sit ur). Den er kun halv
tre. Jeg kan ikke falde isøvn. God Nat Nabo!

Graah. God Nat!

Rummel. Nabo! — De kunde gjerne for-
tælle mig Deres Historie, jeg var istand til at
lære noget af den. Det er just den Slags, som
interesserer mig, for, som jeg sagde Dem, jeg
er gift!

Graah. Er Konen ung?

Rummel. Nej! hun er 52, men saa seer
De, at hun kan leve længe endnu. Vi boe i
Odense; jeg er Urtieframmer. Min Kone er en
X — antippe!

Graah. Det hedder X antippe!

Rummel. Ja, jeg udtaler det nu altid
X — antippe, og det er jo Talebrugen, der bestem-
mer det.

Graah. De er nu paa Hjemreisen?

Rummel. Nei, jeg ligger i Kjøbenhavn.
Jeg skal nedvendigviis personlig arrangere nogle
Penge-Sager, min Kone har herovre; men det er
svært, og det begriber nu et Fruentimmer ikke!
hun er saa heftig paa det! Deer hun ikke i
Gallop, saa deer hun albrig. Igaar fik jeg et
Brev fra hende. Hun skriver: „Ja, naar jeg
sender Dig, saa kan jeg selv gaar bagefter. Jeg
kommer imorgen med Dilligence fra Fyen, vær
saa Du i Røedskibe for at tage imod mig og hav
Boguen bestilt, at vi kunne strax kjøre til Slangen-
rup og tale med Hr. Mortensen. For Pengene
vil jeg have!“ — Det skrev hun.

Graah. Hun er Rasmus, kan jeg høre!

Rummel. Ja, hun veed, hvor Stabet skal
staae. Det vil gaar mig gennem Deensviberne,
naar jeg hører Vosthornet. Hun er her snart!
hu, Kloften tre! nu kan jeg ikke sove, jeg bliver
saa munter. Fortæl mig Deres Historie, for De
saldre isøvn, De kan jo siden sove saa længe De
vil, og jeg skal afsted til Slangstrup.

Graah. Historien er lang, den er meget
lang!

Rummel. Men i fort Udtog.

Graah. Mit Liv er en heel Roman; en
meget bedre, end de Romaner der digtes! Der
kunde gøres Noget af mig, haade Comedie og
Tragedie, og der blev dog nok til Romanen.
Min Barndom var en heel Ibøl! De veed hvad
Ibøl er? Jeg havde Englebove med Krølknasse!
guul Krølknasse! tak Dem.

Rummel. De har forandret Dem.

Graah. Jeg var et mærkeligt opvakt Barn.
Min Moder græd lidt, for „flege Barn pleie at
de lidlig.“ Jeg havde et overordentligt Talent
til at gjere Seil-vaade af Viis-Papir, —
ogsaa af Skrivpapir! — De seilede i Rensbestenen
ind under Brættet. Min Fader var en fornøstigt
Mand, een af de Fædre, der, for han sætter sin
Søn til Brød-Studium, seer efter, hvad Anlæg
Sønnen har. Jeg skulde altsaa være Skibsbøger.
Rummel (mutter).

Graah. Hvad! De snorke jo! De hører
ikke efter. Seida! jeg skulde være Skibsbøger!

Rummel. Jeg hører hvert evige Ord; jeg lytter bare Dinene, for saa hører jeg bedre.

Graah. Jeg blev confirmeret, jeg kom til Kjøbenhavn — nu begynder Romanen, men jeg giver Dem kun Pointen; — Det vilde ikke gaar med Stibbsbyggeriet; jeg var tilfældt nær ved at komme — som man siger — bag paa Skafterne; men en kjen Karl var jeg! — En Morgenlund tog jeg Kvisen; der stod i den, at en ung Dame af Dannelsen, og med en Formue, der kunde sætte Gen i en god Levevej, søgte sig en Kærlighedsfælle af et godt Udseende og af en reen Character. Der kom over 300 Biletter til Ensen. Hun var en Spekhøker-Enke! — Og mellem de 300 Søgende var jeg den, hun valgte sig. Smag havde hun, det kan jeg ikke nægte hende.

Rummel. Spekhøker-Enke i Kjøbenhavn siger De?

Graah. Ja! — Jeg giftede hende, gjorde hende fra Madam Wedersen til Fru — —; ja jeg navngiver mig ikke!

Rummel. Madam Wedersens heed hun? — Hør det interesserer mig!

Graah. Det var et frøgteligt Fruentimmer, et urimeligt Fruentimmer. Deres K-antippe er bestemt et fromt Lam mod min K-antippe. Hun pinebe, hun sparebe, hun var jaloux! Hver Dag blev hun varre. 365 Dage, den ene varre end den anden! Hvad saar De ud af saadant et Mar? og jeg blev i to Mar! Lag det sammen.

Rummel. Jeg kjenner det!

Graah. En Dag, — det var en Søndag — da glemte hun saa ganske Dværgens Værd, mit, Mandens Værd, — hun, — tænkt Dem! hun gav mig lige i Ansigtet den Kold varme Kaffe, hun sad med; jeg tog Flødepotten — det var et skæffeligt Dieblid.

Rummel. Jeg seer det.

Graah. Da fik jeg en Længe. Jeg tog en heel Klædning af mine egne, fra det Udvendige lige til det Allerindvendigste, kom det i en Byld, gik ud ved Kallebodstrand, lagde Tøiet, Stykke for Stykke, — der var baade Søffer og Støvler, — man fandt det; — jeg var „brudt!“ — men imidlertid fejlede jeg med Amerikaneren; Stibbs-Koffen var min Ven.

Rummel. Graah! Rasmus Graah.

Graah. Hvad! De ved mit Navn?

Rummel. Det stod jo paa Skjorten, det stod paa Søfferne. Jo, Tøiet blev fundet og De selv med. Vi fandt Cadaveret. De var ganske ukjendelig. Ved De, hvem der blev deres Efterfølger hos Ensen?

Graah. De kjenner Almatia? Hun er gift igen?

Rummel. Kjøbenhavn er ombyttet med Dens, Spekhøker-Kjæderen med en Urtebod. — Jeg er gift med hende.

Graah. Hvad! er De min Kones Mand?

Rummel. Jo, vi ere temmelig nær i Familien med hinanden.

Graah (griber efter sit Tøi og vil ud). God Morgen!

Rummel (holder paa ham). Hvor vil De hen?

Graah. Jeg har glemt noget!

Rummel. Hvor?

Graah. I — Hamborg!

Rummel. De slipper ikke bort! De bliver her til hun kommer.

Graah. Jeg har ikke noget at tale med Deres Kone!

Rummel. Hun var Deres Kone for hun var min! De har første Prioritet.

Graah. Hun er Deres!

Rummel. Nej, hun er Deres!

Graah. Jeg kjenner Lovene: en Kone maa ikke have to Mænd! De er Eiendomsbesidderen, De beholder hvad De har.

Rummel. Det er noget Snak! De er jo ikke bød, jeg kan ikke beholde hende, jeg vil ikke beholde hende!

Graah (vinger sin Natfak). Herre, vil De slaaes?

Rummel. Jeg holder mig til Lovene! og De kommer ikke ud, — for Kræfter har jeg, skal jeg sige dem. (tager nøgen til sig.)

Graah. Harde jeg Pistol, havde jeg kun en lille Sabel, De skulde slaaes med mig!

Rummel. Dr. Graah.

Graah.

Mel. Af den Stumme. „Nu vel da, Dig til Trods.“

Ja, De vil tvinge mig! jeg syder, bruser, — Herre! Kom, dueller! bring Vaaben hid! vær Mand! Jeg kæmper for mit Liv! — jeg gaar fra dette Land,

Jeg beer for anden Gang! jeg gjør hvad der er værre!

— De er min Kones Mand og det De bliver, Herre!

Rummel.

Mel. „Min Søn, om Du vil i Verden frem.“

Lidt Vand i Blodet! Blis ej saa herd
Og vred!
Købsindsigtheden er min Magt!

Graah.

Saa ti!

Rummel.

Man Alt maa betragte fra Hoved til Hale;
Lad os som fornuftige Mennesker tale.
En gaar til Konen,
En vinder Thronen
Som fri!

Graah. Jeg saar en Idee, en Længe! der ligger et Spil Kort; lad Skabnen afgjøre, hvem der skal bukke under. Jeg spiller med Dem om Deres Kone!

Rummel. Deres vil De sige.

Graah. Vi spille.

Rummel. Lad gaar!

Graah. Ecarté!

Rummel. Ja, det kjennder jeg iffe! jeg kan iffe faadanne Herstabs-Spil.

Graah. Skulle vi da spille Hanrej?

Rummel. Ja nok! „Hanrej“ og „Rakker tiibage“.

Graah. Det sidste kjennder jeg iffe.

Rummel. Det spille vi i Fyen.

Graah. Lad os faae bare Hanrej.

Rummel. Vel, bare Hanrej.

(De sætte sig.)

Graah. Jeg blander. De tager af. Og Trumf.

Rummel (tager et Kort ud). Kloverknægt er Trumf.

(De spille).

Mel. „Hr. Peder kasted Muner.“

1.

Jeg spiller ud. — Spæ'er fem! kan den De stifte? —

Ej bray! — En ti! — men denne ta'er De iffe!

Graah.

Kleer ni! men jeg har Tien! —
Dg nok en Gang en Kleer.

Rummel.

Jeg staf! — Jeg bliver i 'en.

Graah.

Jeg holbe kan Couleur.

Rummel.

Det var godt!

Graah.

Denne kan De iffe.

Rummel.

So min Fa'er! See om De kan stifte.

Graah.

Den var slem.

Begge to.

En af os maa tabe eller vinde,
En af os — Gud frie mig fra min Dvinde!
D, ja, ja!

2.

Rummel.

Nu Hjertes!

Graah.

Nok en Hjertes gaar paa Vandring,
Dg saa igjen en Hjertes til Forandring.

Rummel.

Nu snider det!

Graah.

De stifte!

Rummel.

Vel! Ruder! Ruder! Spær!

Graah.

Men denne lille iffe?

Rummel.

Ne! det Kort jeg ta'er!

Graah.

Tien! Knægten! Damen! Kongen! Eset!
Trumf! og Trumf! jo, jo, jeg har Dem presset.
Kan De den!

Begge to.

Trumf i Trumf! see der er Knægten, Damen,
Eset tilfids. Nu kan jeg sige Amen.

Graah.

De har tabt.

Rummel.

Jeg har tabt.

Begge to. Det kan jeg kalbe at have Lykke!

Rummel. Gratuleer mig!

Graah. Dem! Svortil!

Rummel. Har jeg iffe tabt!

Graah. Jo vist har De tabt.

Rummel. Naa!

Graah. Naa!

Rummel. Ja jeg siger naa! har De iffe vundet?

Graah. Jo!

Rummel. Saa herer jo Amalia Dem til.

Graah. Mig! Er De dum? Det var jo Dem, som tabte i Spillet! jeg vandt, og saa er Fordelen paa min Side. Amalia herer Dem til.

Rummel. Men hav dog Tænk i Døvedet! naar man, for Exempel, spiller om en Mark, saa faaer den Marken, som vinder!

Graah. Det er jo noget Andet! men naar man spiller om at blive fri for sin Kone, saa er den fri, som vinder. Det kan jo et Barn forstaa.

Rummel. Kan De iffe forstaa mit Exempel med en Mark? De har vundet Amalia, jeg har tabt hende.

Graah. Menneffe! De gjør mig rasende.

Rummel.

Mel. Min Herre! vild De staaer paa Danmarks Grund.

„Min Herre! vild, De staaer paa Danmarks Grund,

De kjennder knap vor Stik i disse Dale!“

Graah.

Et Alvors Ord jeg taler denne Stund!

Dg Herre, Herre! mærk De vel min Tale! —

(Man hører Vespornet. — De standse begge.)

Mel. Nach Sevilla!

Begge to.

∴ Der er Posten! ∴

Su, hvor sturrer Hornets Tone!

Pilledød, der er min Kone! —

O, det er en rabsom Time!
Jeg er farbig at besvime; —
Det gaar mig i Sjæl og Krop —
Naa, hvor hun vil skrige op! —

2.

Graah (griber sin Hals og sit Løi).
Han kan blive.

Rummel.
De skal blive.

Graah.
Jeg maa ud, for jeg er daarlig!
Det er ganske uvilkaarlig! —

Rummel.
Intet mig fra Deren Skammer!

Graah.
Var hønet Hr. Urtekrammer! —

Begge to.
Op af Trappen kommer Een!
Det gaar mig i Marv og Been.

Credie Scene.

De Forrige, Pigen udenfor.

Pigen. Hr. Rummel! Hr. Rummel!

Graah. Det er Dem, hun falder paa!

Pigen. Hr. Rummel!

Rummel. Er min Kone der?

Pigen. Hun er ikke med Disigencen, men
der er et Brev til Dem.

Rummel. Er min Kone ikke med! Det
lettebe!

Graah. Al!

Pigen. Nei hun er ikke, men her er Brevet,
som De strax skal læse, sagde Postføreren.

Rummel. Brev!

(han tager det ind af Døren, men holder den saaledes
aaben, at Graah ikke kan slippe bort.)

Fjerde Scene.

De Forrige uden Pigen.

Rummel. Hun skriver! — nej hun skriver
ikke. Det er fra Een, som har Sorg. Det har
vi Alle!

Graah. Læs Deres Brev.

Rummel. Det er fra Dønsen! (læser)
— „Høistorede! det er mig en tung Vigt at
maatte melde Dem det Løb, De pludselig har
lidt. Var Mand! —“ — Al, du min Skæ-
ber!

Graah. Hvad er det? (læser) „Deres el-
skede Kone har omstiftet!“ — Hun er død!

Mei. Nei Intet i Verden kan lignedes ved et Dø.

Begge to.

Min Kone hun er død! og jeg, jeg er fri!
De Ord i mit Dyr har en sød Melodi!
Jeg danser og springer, jeg veed ikke hvad;
Gid hun i sin Grav maa være halv saa glad!
Jeg gratulerer, jeg taer mod Gratulation.
Som Fuglen i Luften er hele min Person!
Tralla, la la la etc. (de danser.)

Graah. Al, den kjære Amalia! — Hvad er
hun død af?

Rummel. Det staaer vel i Brevet.

Graah. Lad os se! her staaer jo noget
mere! (læser) „Alle de Penge, som staae ude,
hele sin Formue testamenterer hun sin efterle-
vende lovlige Mand.“

Rummel. Sin Mand!

Graah (berøget). En forræffelig Kone!

Rummel. Det rører mig!

Graah (grædende). Det er nydeligt!

Rummel (ligesledes). Det er mageløst.

Graah. Jeg skammer mig ved, at jeg kunde
synge og danse i dette Dieblis.

Rummel. Ja og jeg! det var ikke smukt!

Graah. Det er fæ! bien! — Hun skal
faae et Brev i Avisen. —

Rummel. Hun skal faae en Begravelse,
saa at det skal blive en Fornøjelse at se paa.

Graah. Hun giver mig hele sin Formue!

Rummel. Dem! De har nok ikke forstaaet
Brevet; hun skænker sin Formue til sin Mand!

Graah. Ja vist, til sin Mand, og det
er jeg!

Rummel. Nei, det er jeg!

Graah. Nei, min Ven! jeg er hendes lov-
lige Mand!

Rummel. De? De er jo løbet fra hende
for flere Aar siden! og har De ikke hele Matten
skændes med mig om at blive fri for hende?

Graah. Loven er for mig. Jeg er ikke
død og saa er hendes andet Ægteskab ugyldigt.
Desuden staaer der ikke: „jeg indsætter min
Mand, Urtekrammer Rummel!“ men der staaer:
„min efterladte lovlige Mand!“ med Gaasering
staaer han, og saa betyder det citeret af Testa-
mentet. Der er Betydning i min salske Kones
Udtryk.

Rummel. Menneke!

Graah. Forsvar Deres Ret! forsvær den,
om De kan! jeg tager een Procurator, jeg tager
to, jeg tager ti! —

Rummel. Procurator! — tak! — To slo-
ges om en Østers, Procuratoren kom, han tog
Indmaden, og de fik hver een af Skallerne.

Graah. Ja saaledes gaar det!

Rummel. Skal vi dele!

Graah. Dele? — Lad gaar

Rummel. Og saa sig vi Du til hinanden.
Begge to. Du! det var en Nat i Ræd-
selse.

Mel. „Kom nu lieber Mai.“

Begge to.

Der Stof er til et Stykke,
Man kan paa Scenen see!
Og det maa gjere Lykke,
For det er godt at lee!

Rummel.

Man leer nok, men saa siden,
Gaar Stykket som en Nag.

Gr a a h (til Publikum).

Nei, nei! man veed for Tiden,
„En Spøg er kun en Spøg!“

Begge to.

Man leer nok o. s. v.

Kjøbenhavn, 1850.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reigel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.